

[Erhard Jakobsen]

beslutninger. Tydeligere kan det vist ikke siges om den politik.

Ellers vil jeg sige om de bemærkninger, der er faldet om apartheidstyret, som man kalder det, i Sydafrika, at det jo alt sammen er afskrift af agitationstryksager. Det er oven i købet afskrift af gamle agitationstryksager. Enhver, der kender forholdene dernede nøjere – det er der næsten ingen der gør, jeg tror, at der er 2 medlemmer af tinget, der har været i Sydafrika – vil vide, at det, der føres frem, ganske simpelt er forkert. Det er ganske enkelt forkert, hvad der siges. Det er klart, at i et land, der spænder over 2.000 km – altså som fra København til Barcelona på den ene led og som fra København til Milano på den anden led – kan der foregå mange ting, og der kan siges mange ting, uden at nogen kan efterforske det, og uden at nogen kan sige, om det er rigtigt eller forkert. Det sker skam også i Danmark. Der foregår de særeste ting i Danmark, hvis man skulle tro på alt, hvad der stod i formiddagsbladene – eller det er de jo ikke mere, nu er de morgenblade.

Den slags har intet med udenrigspolitik at gøre. Den slags har intet med information at gøre, men Danmark har jo afskåret sig selv fra at få præcise oplysninger fra Sydafrika, for man opretholder ikke normale diplomatiske forbindelser med landet. Det er klart, at så får vi alt det visse, som kommer fra nabostaterne, sendt ud i agitationbrochurer.

Man taler om de menneskeværdige vilkår, som man vil skaffe befolkningen i Sydafrika. Menneskeværdige vilkår i forhold til hvem? Har man nogen drøm om at skaffe Sydafrikas befolkning samme vilkår, som vi f. eks. har i dette land? Det er jo rent pjat, det ved enhver. Selvfølgelig kan man ikke det. De menneskeværdige vilkår i Sydafrika tåler nok sammenligning med vilkårene i Østeuropa. Jeg kan ganske roligt sige, at jeg ville hellere være sort i Sydafrika, end jeg vil være almindelig borger i noget østeuropæisk land. De tåler nok også sammenligning med nabolandene i Afrika. Hvor er friheden i de andre afrikanske stater? Der er etpartidiktatur i næsten samtlige afrikanske stater. Der sker forfølgelse af andre racer. Indere, kinesere og andre er blevet forfulgt i den ene stat efter den anden. Der sker en voldsom forfølgelse af andre stammer. Jeg kan ikke se, det skulle være værre at forfølge folk af en an-

den race end at forfølge folk af en anden stamme eller af en anden politisk overbevisning for den sags skyld. Alt det er hykleri. Alt det er gammeldags snak, som intet har at gøre med den aktuelle situation.

Det allerværste er, at man ikke vil tage hensyn til, men taler nedværdigende om de bestræbelser, der er i gang for reformer. Vi, der sidder 16.000 km derfra, kan naturligvis udtale os overlegent om det, men hvad siger folkene på stedet? Ikke dem, der sidder i regeringen, men dem, der sidder vel nok mest i opposition, nemlig det såkaldte labourparty, som består af farvede. De har for nylig på deres kongres med 300 stemmer mod 9 vedtaget at gå ind for de reformer, som præsidenten nu foreslår. Partiets leder sagde: nu må det være slut med alle de her protester, det fører ikke til mere, nu går vi ind i præsidentens bestræbelser for at lave forandringer, og så skal vi nok prøve at presse det frem. Det var nok klogt, om vennerne af farvede og andre i andre lande indtog samme holdning og ikke sagde: hvad kan vi gøre for at genere Sydafrika? men i stedet for sagde: hvad kan vi gøre for at støtte de folk, der i Sydafrika vil noget bedre? For der er sandelig nok, der vil tilbage til det gamle. Netop labourpartiets leder udtalte sin anerkendelse af, at Sydafrikas premierminister havde mod til at gå imod stærke kræfter i sit eget parti, som står for den gammeldags apartheidpolitik.

Hvis man vil opnå noget med Sydafrika, er sanktioner så det rette? Som det allerede er blevet sagt af hr. Arentoft: det har man da ikke erfaringer for. Man har ikke erfaringer for, at sanktioner på sådan et tidspunkt og på sådan et sted fører til det rette. Hvad er det så for sanktioner, man vil lave? Våbensanktioner? Ja, man har haft et iøjnefaldende resultat, som jeg har haft lejlighed til at se på stedet. Sydafrika har i dag en blomstrende våbenindustri selv. De kan klare stort set alle ting selv. De behøver ikke at importere ret mange ting mere, og de ting, de skal have, kan de sagtens få, ikke fra Vesteuropa og fra Danmark, men fra Østeuropa. Der står portene åbne for alt det, de har brug for, og det får de. Det eneste, man opnår, er, at de klarer alle disse ting selv.

Man taler om olieembargo. Der kan man formentlig om få år opnå det samme. Sydafrika er nået længere med hensyn til at om-